

ſteen til Hærloven og flere af dennes Beſtemmelſer ville ikke kunne komme til fuld Udveſtelse, ſaa længe det ikke er blevet til Lov. Naar det alſaa maa erkjendes, at det er overmaade vigtigt, at vi faae denne Lov igjennem, og naar man ſammenligner dette Henſyn med det, hvorom Spørgsmaalet her dreier ſig, nemlig Præſternes Værnepligt, mener jeg, at man maa komme til den Overbeviſning, at en Eftergivenhed fra begge Sider maa kunne ventes og bør kunne komme iſtand ved den endelige Behandling af Sagen. Det er egentlig om Principet, der har været Strid, og, naar man kan ſige, at det er reddet, troer jeg, at man meget vel kan aſſee fra, hvorvidt man factiſt har kunnet naae noget Mere eller noget Mindre ved Udførelſen deraf. Saaledes var min og Fleertallet af Fællesudvalgets Betragtning i Sagen, da vi begyndte en Forhandling om dette Spørgsmaal. Der forelaa forſt et Forſlag af enkelte Medlemmer i Fællesudvalget om, at 4 Aar i Linien ſkulde fordres af enhver ordineret Værnepligtig, før han kunde frigjøre ſig for Militærtjeneste i Fredstid, medens han, naar der udbrød Krig under diſſe 4 Aars Tjeneste i Linien, var forpligtet til at blive i Armeen uden Henſyn til, hvorledes hans Stilling iøvrigt kunde være, indtil han havde udgjort ſin fulde Tid i Linien. Nogle af Udvalgets Medlemmer foreslog at beſtemme 6 Aar ſom en ſaadan Tid, i hvilken de Bedkommende ſtulde have tjent i Linien, før denne fritagelse kom dem tilgode, og ved den foreløbige Afſtemning fik dette Forſlag Fleertallet for ſig, men ved en Conference med Juſtitsminiſteren udtalte denne paa Regjeringens Vegne, at den ikke kunde modtage en ſaadan Afgjorelse, hvorimod Regjeringen sluttede ſig til Forſlaget om 4 Aar. De, der ſom jeg, vare af en anden Mening, vare da tilbøjelige til at trække ſig tilbage og holde ſig til vor principale Stilling, idet vi ikke troede at kunne gaae ind paa at ende Sagen ſaaledes, at kun 4 Aars Tjenſte i Linien ſkulde være det Afgjorende, men der fremkom da et Forſlag om at udvide Beſtemmelſen om fritagelſen fra 4 til 5 Aar, og Juſtitsminiſteren erklærede, at, derſom der blev en afgjort Fleerhed for et ſaadant Forſlag, vilde Regjeringen kunne tiltræde det.

Det kunde nu synes lidt forunderligt og ſmaa- ligt at prutte mellem 6 og 4 Aar og endelig at tage 5 Aar, men, hvad der for en ſtor Deel hidrog til, at jeg sluttede mig til Beſtemmelſen om 5 Aar, var det, at, medens Tallet 4 og 6 vare vilkaarlige, er det naturligt at vælge Tallet 5. Det ærede Thing veed nemlig, at der i Hærloven er en beſtemt Grænſe mellem den egentlige Linie og Reſerven, og at denne Grænſe ſattes mellem 5 Aars Tjeneste i Linien og de ſidſte 3 Aar, idet det i Hærlovens § 23 hedder: „Ved Infanteribrigaderne dannes ſaaledes i Reglen de 10 Reſervebatailloner (med en Styrke af 800 Mand hver) og Brigadens Depotafdeling af 6te, 7de og 8de Aargang.“ 6te, 7de og 8de Aargang af Liniens Mandſkab ere alſaa Reſerve, medens de 5 forſte Aargange ere den virkelig tjenſtegjorende Linie, og, naar der ſkal deles imellem de 8 Aar, er der ſaaledes en god og naturlig Grund til at tage Delingen 5 og 3. Derſom man beholdt Tallet 6, vilde Folgen deraf være, at en Mand, ſom der var Tale om kunde blive ordineret, eller ſom var ordineret, naar han havde tjent 5 Aar i Linien, ſkulde overføres til en Reſervebataillon blot for det ene Aar, der stod tilbage, hvilket synes at være temmelig unyttigt og overflødigt, medens han derimod nu, naar han har tjent 5 Aar, fritages for Reſerven. Dette forekommer mig derfor, ſom jeg har ſagt, at være en naturlig Deling af de 8 Aar, og dette Forſlag tiltalte mig ſaaledes, at jeg, derſom det ſtrar havde ſtaaet ſaa klart for mig, ſom det ſenere kom til at ſtaa, allerede af den Grund vilde have foretrukket 5 Aar for 6. Der foreligger nu et Forſlag, ſtillet af 11 af Fællesudvalgets 14 Medlemmer, om, at man ender denne Sag med at beſtemme: „De Værnepligtige, ſom have modtaget Præſteviſe i den danſke Folkekirke, ere fritagne for Tjeneste i Forſtærningen og udſettes derfor i Fredstid af Nullen, naar de have tjent 5 Aar i Linien.“ Jeg ſkal gjøre opmærkſom paa, at det er ikke ſaa ganſke uvæſentligt, at der ſtaaer, at de „i Fredstid“ udſettes af Nullen, thi, naar der i noget af diſſe 5 Aar indtræder Krig, vil der ikke være Spørgsmaal om, at en ordineret Mand, eller en Mand, der kan være Tale om